

ling, og atter vedtaget i Landstinget ved tredje Behandling, er det ved denne Lejlighed de Uoverensstemmelser, som findes mellem Landstingets og Folketingets Affattelse af Lovforslaget, der fortrinsvis henlede Opmærksomheden paa sig. Det vil imidlertid forhaabentlig findes naturligt og undskyldeligt, om et nyvalgt Medlem af Folketinget, der ikke tidligere har haft Lejlighed til at udtale sig om Sagen paa Ting, kan ønske at gøre nogle Bemærkninger, der ikke berøre disse Uoverensstemmelser, men som berøre andre Punkter, der formentlig ikke alle ere uvæsentlige, andre Punkter, hvor det efter min Opfattelse kunde være i Befolkningens Interesse, at der indføres Ændringer i Lovforslaget. De Bemærkninger, jeg skal gøre, skulle berøre den borgerlige Retspleje, og da væsentlig den borgerlige Retspleje for Underretterne. Det første Punkt, og vel nok det vigtigste af dem, jeg vil omtale, er Spørgsmaalet om en lettere Inddrivelse af Gæld. Det er her i Landet, naar man har smaa Gældskrav, yderst vanskeligt at faa dem inddrevene ad Rettens Vej, fordi det ofte koster mere, end Beløbene andrage. Dette hænger sammen med Bestemmelser, der ere givne af Kong Frederik den VI. eller under hans Regering til Fordel for de smaa Skyldnere, og som bl. a. gaar ud paa, at ved Inddrivelse af Gældsfordringer under 200 Kr., kan man som Regel ikke paalægge Skyldneren at betale Salær til Fordringshaverens Sagfører. Dette fører til, at Fordringshaveren selv maa have Udgiften ved Inddrivelsen, og da det undertiden kan være usikkert, om der kommer noget ind, kan det blive ret byrdefuldt. Det vil man nu forandre. Man vil ved dette Lovforslag berøve de smaa Skyldnere de Fordele og Lettelser, som ere tillagte dem ved Kong Frederik VI.s Lovgivning, og det er heller ikke min Hensigt at ville gøre nogen Opposition eller Indsigelse derimod. Men jeg mener paa den anden Side, at den Omstændighed, at man saaledes vil stille de mindre Skyldnere ugunstigere — og det vil sige Størstedelen af dem, der indstævnes for Retten, thi de mindre Gældssager ere Flerthal af alle de borgerlige Sager — kan være en Opfordring mere til at overveje, om der ikke kunde ske saadanne Lettelser

i Rettergangen, at denne blev billigere baade for Fordringshaveren og for Skyldneren i den Slags Sager, hvorved jo altsaa Spørgsmaalet om, hvem der skulde betale, vilde tabe en Del af sin Betydning. Og jeg skal da tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Institution, man har i andre Lande, en Fremgangsmaade, man følger andet Steds, og som ogsaa har noget tilsvarende i ældre dansk Ret, Inddrivelse af Gæld ved Maning. Det gaar — idet jeg her nærmest skal skildre den Fremgangsmaade, der følges i Tyskland — saaledes til, at naar en Mand har et Gældsbeløb til gode, og det gælder for øvrigt der baade om smaa og store Gældsfordringer, kan han ved at udfylde en Blanket og aflevere den til Retten, foranledige, at Retten udsteder en Betalingsordre, og denne Betalingsordre eller, som man ogsaa kunde kalde det, dette Maningsbrev, bliver saa forkyndt for Skyldneren. Det gaar ud paa, at det paalægges ham at betale den Gæld, der paakræves, og med den Virkning, at hvis han ikke inden en vis kort Tids Forløb enten betaler Gælden eller anmelder for Retskontoret, at han agter at gøre Indsigelse mod Fordringen, saa vil Retten paa en ny Opfordring fra Fordringshaverens, fra Kreditors Side straks skride til at udstede en Udpantningsordre, og derefter kan der gøres Udpantning for Beløbet. Det vil altsaa sige, at man springer Forligsprøve og Proces over i alle de Tilfælde, hvor Skyldneren ikke har nogen Indsigelse mod Gælden, og det, mener jeg, er i begge Parters Interesse.

Det næste Punkt er saa det, at naar man skal have Udpantning eller Udlæg enten ifølge Dom eller ifølge Maningsbrev, hvis denne Institution bliver indført, gaar man ikke den Vej som nu, at man skal have fat baade i Retten selv, i Dommeren eller hans Fuldmægtig og tillige i en Sagfører. Nej, Udpantning i Henhold til Dom eller Maningsbrev kan ske ved ganske underordnede Myndigheder. Det vil altsaa her i Landet blive Sognefogden. Dette vil atter medføre en væsentlig Besparelse enten for Skyldneren, for saa vidt Skyldneren har noget at betale med, og der er noget at pante i, eller for Fordringshaveren i de i øvrigt ret talrige Tilfælde, hvor der ikke